

11

שכל מלוא אחת חס הפסוק וסח צינתיים אינו חוזר ומצרך
 כמו צהלל שמצרכין קודם לקריאתו ואעפ"כ צין פרק לפרק
 פוסק ולא הולך לחזור ולצרך וכו' עכ"ל, הרי דמפרש לדברי
 הגאונים דעממא דמפסיקין צו הוא עשס על עשס הצרכה,
 דלהכי ח"א לצרך עליו צשצול ההפסקה, אולם מלשון המרדכי
 שכתב לפי שמפסיקין צו ואינו חלל בקורא בעלמא, נראה
 שמפרש לדברי הגאונים כמש"כ, דהא דמפסיקין צו הוא
 רק סייעתא לעיקר הדין דהלל זה אינו נאמר בתורת קריאת
 ההלל רק בתורת אומר שירה כמו שהציד הר"ע צשמש וזהו
 גם עממא דמפסיקין צו ואומרים אותו לחלפין וכמש"כ למעלה,
 וממילא ל"ק גם קושיית הרמב"ן הג"ל.

שוב הראו לי בצרכה משולשת צרכות דף ל"ה צחוס' רי"ח
 וצחוס' הר"ש"ע על הא דאמרין שס צחין אומרים
 שירה חלל על היין שכתבו וז"ל הרבה שירות מלינו צלל יין
 כיוון הלל שצשחיעת פסחים וכו' וכן צלילי פסחים וצמלחמה
 כדאשכחן ציהושפט וכו' עכ"ל, ולכאורה מ"ש הני תלתא
 הלל דנקטי חלל איכא ר"ח ימים שגומרין צהס את ההלל.
 חלל ודאי הדבר מצוה כמש"כ דשאני הני תלתא הלל דיסודם
 הוא דין חמירת שירה ולא ככל הלל של ר"ח ימים שיסודו
 הוא דין קריאה ולא שייך כלל להך מילתא דח"א שירה
 חלל על היין.

פ"ד הל"א כמה נרות הוא מדליק בחנוכה מלואה שיהי
 כל צית וצית מדליק נר אחד וכו' והמהדר
 את המלוא מדליק נרות כמנין חנשי הצית נר לכל אחד ואחד
 וכו' והמהדר יותר על זה ועושה מלוא מן המוצהר מדליק נר
 לכל אחד צלילה הראשון ומוסיף והולך צכל לילה ולילה נר
 אחד כיצד הרי שהיו חנשי הצית עשרה צלילה הראשון מדליק
 עשרה נרות וצליל שני עשרים וכו' עד שגמלא מדליק צליל
 שמוני שמונים נרות עכ"ל, והמצוהר מדברי הרמב"ם דהא
 דאמרין נר לכל אחד ואחד חין פירושו שכל אחד ידליק צפ"ע,
 חלל פירושו דהמדליק מדליק נר לכל אחד וכולכו חדא
 הדלקה נינהו, חולם צש"ע ס"ה תרע"א סעיף צ' כתב שס
 הרמ"א ויש אומרים צכל אחד מצני הצית ידליק עכ"ל, נראה
 דמפרש דהא דאמרין נר לכל אחד ואחד פירושו הוא שכל
 אחד מדליק צפ"ע, וכבר הקשה צצית הלוי על הרמ"א
 מדברי הרמב"ם הג"ל שצוהר להדיח דמדליקין צשצול צולם
 ציתד ולא שצהר הדלקה מיוחדת לכל אחד ואחד.

ואשר יראה לומר ציסוד פלוגתתם, דהנה צרמב"ם פ"צ
 מהל' מילה הל"ד כתב ז"ל המל כל זמן שעוסק
 צמינה חוזר צין על הצלין שמעצבין צין על צלין שאין מעצבין
 פירש על צלין המעצבין חוזר על צלין שאין מעצבין אינו
 חוזר עכ"ל, ויעו"ש צכ"מ והג"מ שס דרש"י והטור חולקין
 ע"ז וס"ל דזהו רק צמל צשצת שס הוא דנאמר הדין דאס
 פירש הוי"א התחלה צפ"ע ולא נותן שצת להדחות צשצול
 צלין שאין מעצבין חלל צחול לעולם חוזר חף על צלין
 שאין מעצבין משום הידור מליה, והנה צשצת דף קל"ג מלן
 הנה פירש אינו חוזר חמר רצב"ח חמר ר"י צנו של
 ריב"צ הוא דתניא ר"ד שחל להיות צשצת מפשיע את הפסח
 עד החזה דברי ר"י צנו של ריב"צ וכו' ממחי עד כאן ל"ק
 ר"י צנו של ריב"צ התיס וכו' חלל חמר רצ חשי הא מני ר"י
 הוא דתנן צין שצרה צעליל וכו' מחללין עליו את השצת
 ר"י חומר נראה צעליל חין מחללין עליו את השצת ממחי וכו'
 חלל חמרי נהרדעי רצנן דפליגי עלי' דר"י הוא דתנן חרצעה
 כהנים נכנסין וכו' חלו מושבין וחלו מניחין עפחו של זה
 צלד עפחו של זה משום שנאמר לפני תמיד ר"י חומר חפילו
 חלו נועלין וחלו מניחין חף זה ה"י תמיד ע"כ, והנה לפי
 חיקוקתי

הס משוררים צליל התקדש חג וכו' ליל חכילת הפסח עכ"ל,
 ולפי דברי צהס"ג הג"ל הרי הפ"י צזה פש"ט, דואמרו הלל
 על גאולתן כמו צליל התקדש חג, וח"כ דומה הכחצו הלל
 זה שאומרים אותו על גאולתם להלל של לילי פסחים דהיינו
 הלל של שירה ולא צתורת קורין, וז"ע צזה. ואס נימא כן,
 י"ל דזהו ציחור דברי המ"מ שחילק צין חמירת הלל צימים
 הקצועים לחמירתו על כל צרה שנה חצא שגאלין ממנה,
 וכוונתו למש"כ דהקרא דהשיר יהי לכס דקמייתי ל"ה הרצב"ד,
 היינו הלל של שירה שאומרים אותו צשעה שגאלין מן
 הצרות, חלל לחמרי צימים הקצועים שצו דין נוסף של
 קריאת הלל צלל חורת חמירת שירה, זה כל יס דו ועיקרו
 הוא רק מד"ס, ולא נכלל בהקרא דהשיר יהי לכס, וכמש"כ
 למעלה.

והנה צר"י רפ"צ דצרכות הציה צשס ר"ח שסבור ג"כ
 בדברי צהס"ג הג"ל ומוסיף עוד דצהלל זה מצרכין
 על קריאתו חע"פ חלל היו גומרין אותו יעו"ש צדצרי,
 ולכאורה הדבר נריך ציחור, מ"ש הלל זה משחר הלל דפשיטא
 שאין מצרכין רק על הלל שס, וצהדיח חניא צחוספתא
 דמנחות פ"ו דהלל וצצת ותפלה מעצבים חל"ז דהיינו דבעין
 דוקא הלל שס ולא חלי הלל, ומ"ש הלל זה דסגו גם צמקת
 לצרך עליו, [ואע"כ דלש"י ר"ח צעלמו מצרכין גם על הלל של
 ר"ח וחוסמ"פ חף שאומרים אותו צדילוג, התיס דוגא חחרונה
 הוא משום דס"י דמצרכים על המנהג]. חולם לפמ"ש דהלל
 זה שכל ישראל אומרים אותו על גאולתם יסודו הוא דין
 חמירת שירה ולא דין הלל של קריאה, ח"כ י"ל דזהו
 החילוק צביניהם גם לענין דין גומר, דצהלל של קריאה כל
 ההלל כולו מעצב וצדחניא צחוספתא הג"ל דמעצב חל"ז,
 וזהו דקאמרין ר"ח ימים שהיחוד גומר צהן את ההלל, דהיינו
 דמלואו הוא דוקא בחמירת יכל ההלל, ומקתת הלל לאו הלל
 הוא, חולם כ"ז הוא צדון הלל של קריאה דהיינו צימים
 הקצועים, חלל צהלל שכל ישראל אומרים אותו על גאולתן
 שיסודו הוא דין חמירת שירה על הכס, וכמש"כ, צזה ליכא
 דוגא דניצעי דוקא כל ההלל ציחוד, וזהו שכתב ר"ח שיכולים
 לאמרו ולצרך עליו חע"פ חלל היו גומרין אותו, ואשכחן
 כה"ג צהלל שהיו אומרים צשעת שחיעת פסח דתנן צפסחים
 דף ס"ד ר"י חומר מיימיהם של כת שלישית לא הגיעו לחצות
 וגו' מפני שעתה מועטין, הרי דצהלל שאומרים אותו צתורת
 שירה כמו צשחיעת פסחים גם מקתת הלל ככל הלל, וס"י
 צהלל של כל ישראל דכותה כיון דיסודו הוא דין חמירת
 שירה ולא דין קריאת הלל, ליכא דוגא שצערך לגומרו כולו
 דוקא כמו צהלל של יחיד צימים הקצועים, והן הן דברי
 ר"ח הג"ל, וכמש"כ. והנה צר"י פסחים לאחר שהציה דברי
 ר"ח גאון דלהכי חין מצרכין על הלל של לילי פסחים משום
 שאין חני קורין אותו צתורת קורין חלל צתורת חומר שירה
 סייס ע"ז דכן הסכימו הגאונים רצ למח ור"י וכו', וצמרדכי
 פסחים כתב וז"ל על קריאת הלל שצלילי פסחים כתבו
 הגאונים שאין מצרך עליו לגמור לפי שמפסיקין צו לחלל
 סעודתו ואינו חלל בקורא בעלמא וכן פ"י רצ למח ורצ הרי
 שאין חלל בקורא בעלמא עכ"ל, ולכאורה שני עממים נפרדים
 הס עממא דמפסיקין צו ועממא שאין קורין אותו צתורת
 קורין חלל צתורת חומר שירה, ומה זה דכיוילי לבו
 צחדא, ולכאורה הדבר צ"צ. חולם לפי דצרינו הג"ל י"ל דצחמת
 יסוד הדבר חחד הוא, דמדמפסיקין צו וחין אומרים אותו
 כולו ציתד ש"מ דאינו נאמר צתורת קריאת הלל רק צתורת
 חומר שירה, ולהכי אומרים אותו לחלפין חלן צו דין גומר,
 והן הן דברי המרדכי שכתב לפי שמפסיקין צו ואינו חלל
 בקורא בעלמא. והנה צרמב"ן פסחים הציה דברי רצ למח
 גאון ועממא דמפסיקין צו והקשה ע"ז וז"ל והלא הס חמרי

והנה צר"י רפ"צ
 דצרכות הציה
 צשס ר"ח שסבור
 ג"כ בדברי צהס"ג
 הג"ל ומוסיף
 עוד דצהלל זה
 מצרכין על קריאתו
 חע"פ חלל היו
 גומרין אותו
 יעו"ש צדצרי,
 ולכאורה הדבר
 נריך ציחור,
 מ"ש הלל זה
 משחר הלל
 דפשיטא שאין
 מצרכין רק על
 הלל שס, וצהדיח
 חניא צחוספתא
 דמנחות פ"ו
 דהלל וצצת ותפלה
 מעצבים חל"ז
 דהיינו דבעין
 דוקא הלל שס
 ולא חלי הלל,
 ומ"ש הלל זה
 דסגו גם צמקת
 לצרך עליו,
 [ואע"כ דלש"י
 ר"ח צעלמו
 מצרכין גם על
 הלל של ר"ח
 וחוסמ"פ חף
 שאומרים אותו
 צדילוג, התיס
 דוגא חחרונה
 הוא משום דס"י
 דמצרכים על
 המנהג].
 חולם לפמ"ש
 דהלל זה שכל
 ישראל אומרים
 אותו על גאולתם
 יסודו הוא דין
 חמירת שירה
 ולא דין הלל של
 קריאה, ח"כ
 י"ל דזהו החילוק
 צביניהם גם
 לענין דין גומר,
 דצהלל של קריאה
 כל ההלל כולו
 מעצב וצדחניא
 צחוספתא הג"ל
 דמעצב חל"ז,
 וזהו דקאמרין
 ר"ח ימים שהיחוד
 גומר צהן את
 ההלל, דהיינו
 דמלואו הוא
 דוקא בחמירת
 יכל ההלל, ומקתת
 הלל לאו הלל
 הוא, חולם כ"ז
 הוא צדון הלל
 של קריאה
 דהיינו צימים
 הקצועים, חלל
 צהלל שכל
 ישראל אומרים
 אותו על גאולתן
 שיסודו הוא
 דין חמירת שירה
 על הכס, וכמש"כ,
 צזה ליכא דוגא
 דניצעי דוקא
 כל ההלל ציחוד,
 וזהו שכתב ר"ח
 שיכולים לאמרו
 ולצרך עליו חע"פ
 חלל היו גומרין
 אותו, ואשכחן
 כה"ג צהלל שהיו
 אומרים צשעת
 שחיעת פסח דתנן
 צפסחים דף ס"ד
 ר"י חומר מיימיהם
 של כת שלישית
 לא הגיעו לחצות
 וגו' מפני שעתה
 מועטין, הרי
 דצהלל שאומרים
 אותו צתורת שירה
 כמו צשחיעת
 פסחים גם מקתת
 הלל ככל הלל, וס"י
 צהלל של כל
 ישראל דכותה
 כיון דיסודו הוא
 דין חמירת שירה
 ולא דין קריאת
 הלל, ליכא דוגא
 שצערך לגומרו
 כולו דוקא כמו
 צהלל של יחיד
 צימים הקצועים,
 והן הן דברי ר"ח
 הג"ל, וכמש"כ.
 והנה צר"י פסחים
 לאחר שהציה
 דברי ר"ח גאון
 דלהכי חין
 מצרכין על הלל
 של לילי פסחים
 משום שאין חני
 קורין אותו
 צתורת קורין
 חלל צתורת חומר
 שירה סייס ע"ז
 דכן הסכימו
 הגאונים רצ למח
 ור"י וכו', וצמרדכי
 פסחים כתב וז"ל
 על קריאת הלל
 שצלילי פסחים
 כתבו הגאונים
 שאין מצרך עליו
 לגמור לפי שמפסיקין
 צו לחלל סעודתו
 ואינו חלל בקורא
 בעלמא וכן פ"י
 רצ למח ורצ הרי
 שאין חלל בקורא
 בעלמא עכ"ל,
 ולכאורה שני
 עממים נפרדים
 הס עממא
 דמפסיקין צו
 ועממא שאין
 קורין אותו
 צתורת קורין
 חלל צתורת חומר
 שירה, ומה זה
 דכיוילי לבו צחדא,
 ולכאורה הדבר
 צ"צ. חולם לפי
 דצרינו הג"ל י"ל
 דצחמת יסוד
 הדבר חחד הוא,
 דמדמפסיקין צו
 וחין אומרים אותו
 כולו ציתד ש"מ
 דאינו נאמר צתורת
 קריאת הלל רק
 צתורת חומר שירה,
 ולהכי אומרים
 אותו לחלפין חלן
 צו דין גומר,
 והן הן דברי
 המרדכי שכתב
 לפי שמפסיקין צו
 ואינו חלל בקורא
 בעלמא. והנה
 צרמב"ן פסחים
 הציה דברי רצ
 למח גאון ועממא
 דמפסיקין צו
 והקשה ע"ז וז"ל
 והלא הס חמרי